

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw ma na celu dostosowanie polskiego prawa do przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720 z dnia 29 kwietnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy (Dz. Urz. UE L 115 z 26.05.2015, str. 11).

Oprócz transpozycji powyższych przepisów przedmiotowa ustawa przewiduje zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1863), zwanej dalej „ustawą”, które wynikają z analizy stosowania przepisów ustawy w okresie od dnia 1 stycznia 2014 roku, kiedy jej przepisy weszły w życie. Zmiany te mają charakter redakcyjny i porządkujący i nie wpływają na rozszerzenie obowiązków dotychczas nałożonych na przedsiębiorców objętych przepisami ustawy.

Zmiana wprowadzona w art. 6 ust. 1 ustawy ma na celu rozszerzenie przypadków, w których nie stosuje się przepisów ustawy. Zaproponowana zmiana uwzględnia sytuację, gdy przedsiębiorca wprowadza do obrotu produkty w opakowaniach, które są następnie wywożone z kraju przez podmiot inny niż wprowadzający te produkty w opakowaniach do obrotu na terenie kraju. Opakowania te nie stają się więc odpadami w kraju. W takim przypadku podmiot pomimo wprowadzenia do obrotu produktów w opakowaniach nie będzie stosował przepisów ustawy z wyłączeniem art. 14 i art. 45. Do tej pory wyłączenie przedsiębiorców z większości przepisów ustawy dotyczyło jedynie wprowadzających, którzy wprowadzili produkty w opakowaniach w drodze ich importu lub wewnątrzspółnotowego nabycia, i którzy następnie te opakowania wywieźli z kraju (wraz z tymi samymi produktami, puste lub z innymi produktami).

Zmiana definicji marszałka województwa, znajdująca się w art. 8 pkt 7 ustawy, ma na celu wskazanie właściwego marszałka dla prowadzącego odzysk i recykling odpadów opakowaniowych według miejsca prowadzenia tej działalności, co ma ułatwić marszałkom województw kontrolę tych przedsiębiorców przewidzianą w art. 53 ust. 2 ustawy. Ponadto do definicji wprowadzono pojęcie marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce prowadzenia jednostki handlu detalicznego lub hurtowego co jest związane z wprowadzoną odpłatnością za wydanie lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego.

Nowe definicje dodane w art. 8 w pkt 10a i 10b ustawy stanowią transpozycję definicji zawartych w art. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720 zmieniającej

dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. Ponadto zmiana definicji publicznej kampanii edukacyjnej, poprzez dodanie informowania o odpadach powstałych z toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, również stanowi transpozycję powyższej dyrektywy.

Zmiana definicji środków niebezpiecznych związana jest z końcem okresu przejściowego w dniu 1 czerwca 2017 r. w zakresie obowiązywania dyrektyw 67/548/EWG i 1999/45/WE. Lit. a i część lit. c odnosi się do ww. uchylonych dyrektyw.

Nowy punkt 6 w art. 10 ust. 1 jest związany z wprowadzeniem przepisów dot. opłaty recyklingowej oraz obowiązkiem wpisu do rejestru prowadzących jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego oferujących lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego.

Zmiana brzmienia art. 17 ust. 5 i 6 ustawy dotyczy określenia sposobu naliczania opłaty produktowej w przypadku nieprzekazania przez wprowadzającego produkty w opakowaniach organizacji odzysku opakowań niezbędnych danych do realizacji przez nią ustawowych obowiązków. Nowe brzmienie przepisu odwołuje się do zasad obliczania poziomu odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych określonych w art. 20 ust. 2 i 3 ustawy. Zmieniany przepis dotychczas zobowiązywał do naliczania należnej opłaty w odniesieniu do opakowań wprowadzonych w danym roku, co było niezgodne z ogólną regułą obliczania poziomu odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych określoną w art. 20 ust. 2 i 3 ustawy.

Zmiana w art. 19 ust. 4 ustawy precyzuje sposób samodzielnego wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Natomiast w nowym ust. 4a wskazano w jaki sposób ustala się wartość netto opakowań wprowadzonych do obrotu, o których mowa w części wspólnej ust. 4, w przypadku wprowadzenia produktów w opakowaniach w drodze importu lub wewnątrzspółnotowej dostawy. Ponadto wprowadzono nowy sposób przekazywania środków z tytułu realizacji obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych na konto właściwego marszałka województwa zamiast bezpośrednio na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Nowe ust. 4a-4c określają sposób przekazywania zebranych środków przez marszałka województwa na rachunek NFOŚiGW. Powyższa zmiana jest związana z faktem, że obecnie te środki przekazywane są do NFOŚiGW, natomiast sprawozdawczość w tym zakresie trafia do marszałka województwa, co utrudnia prowadzenie kontroli w tym zakresie.

Wprowadzający produkty w opakowaniach ma możliwość przekazania organizacji odzysku opakowań nałożonych na niego ustawą obowiązków, w tym prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W obecnym stanie prawnym przedsiębiorca może

przekazać organizacji również obowiązki sprawozdawcze jednak z wyłączeniem sprawozdania zawierającego informacje o sposobie wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, pomimo przekazania obowiązku prowadzenia edukacji organizacji odzysku. Zmienione brzmienie art. 19 ust. 6 ustawy przewiduje obowiązek wprowadzającego produkty w opakowaniach do złożenia sprawozdania o wysokości środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne, jedynie w przypadku gdy samodzielnie wykonuje obowiązek prowadzenia tych kampanii. W związku z powyższym zmianie uległ również art. 237b ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.) rozszerzając informacje składane przez organizacje odzysku opakowań, w efekcie czego organizacja będzie mogła złożyć za przedsiębiorcę, od którego przejęła obowiązki, wszystkie informacje wymienione w art. 237b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w tym informacje dotyczące wykonania przejętego od wprowadzającego obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.

Zmiana art. 20 ust. 3 ustawy ma na celu wprowadzenie jednolitej zasady rozliczania obowiązku odzysku i recyklingu w przypadku przedsiębiorcy wprowadzającego produkty w opakowaniach po raz pierwszy oraz tego, który kontynuuje wprowadzanie produktów w opakowaniach, ale w poprzednim roku rozliczeniowym nie wprowadził do obrotu danego rodzaju opakowania. Zgodnie z obecnie obowiązującym stanem prawnym ten drugi przedsiębiorca rozlicza się w odniesieniu do masy opakowań wynoszącej zero, a więc pomimo wprowadzania w danym roku produktów w opakowaniach, w odniesieniu do danego rodzaju opakowania, którego w poprzednim roku nie wprowadził, nie posiada obowiązków w zakresie odzysku i recyklingu, co nie było zgodne z intencją ustawodawcy. Natomiast podmiot rozpoczynający działalność, pomimo że w poprzednim roku również nie wprowadził do obrotu produktów w opakowaniach, ma jednak obowiązek rozliczenia opakowań w oparciu o masę tych opakowań wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym.

Zmiana ust. 1 w art. 22 jest konsekwencją dokonania zmiany, w porozumieniu z Ministerstwem Cyfryzacji, brzmienia art. 44a. Przyjęto, że ewidencję można prowadzić w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej.

W art. 23 i 24 ustawy dotyczących potwierdzania wykonania odzysku i recyklingu dodano, jako podmiot uprawniony do występowania z wnioskiem o wydanie dokumentów DPO, DPR, EDPO i EDPR, organizację samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1 ustawy, czyli organizację reprezentującą przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach przystępujących do porozumienia z marszałkiem województwa w zakresie utworzenia i utrzymania systemu zbierania, transportu, odzysku lub unieszkodliwiania

odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań wielomateriałowych albo z opakowań po środkach niebezpiecznych. Ponadto w art. 23 ustawy dodano ust. 6a, zgodnie z którym umożliwiono wnioskowanie o dokumenty DPO i DPR również podmiotom, które nie przekazały tych odpadów do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku, jeżeli podmiot, który przekazał te odpady, nie wystąpił z odpowiednim wnioskiem w terminie 30 dni od upływu kwartału, w którym przekazał te odpady. Analogiczne przepisy, dotyczące dokumentów EDPO i EDPR, wprowadzono w art. 24 ustawy dodając ust. 4a.

Mając na uwadze, że dokumenty DPO i DPR wystawione na odpady pochodzące z gospodarstw domowych nie są ostatecznie przeznaczone dla podmiotu wnioskującego, a dla organizacji odzysku opakowań w związku z obowiązkiem uwzględnienia tego strumienia odpadów w osiągniętych poziomach, a także dla wprowadzających produkty w opakowaniach lub osób ich reprezentujących, dodano w art. 23 ustawy ust. 9a, 10a i 10b. Zgodnie z nowymi przepisami podmiot wnioskujący otrzymuje 3 egzemplarze dokumentów potwierdzających, z których po jednym egzemplarzu przewidziano dla wnioskującego, marszałka województwa oraz wprowadzającego produkty w opakowaniach, organizacji odzysku albo organizacji samorządu gospodarczego.

Ustęp 5a w art. 25 jest przepisem analogicznym do art. 17 ust. 5, z tym że w tym przypadku wskazano na obowiązek przekazywanie informacji niezbędnych do obliczenia poziomu odzysku i recyklingu przez organizację samorządu terytorialnego. Ponadto w ust. 5b określono konsekwencje wynikające z nieprzekazania organizacji wszystkich niezbędnych danych.

Zmieniony ust. 8 w art. 25 ustawy oraz ust. 5 w art. 26 ustawy ma na celu dostosowanie ustawy do przepisu art. 22 ust. 3a lit. d dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych. Zgodnie z nowym brzmieniem marszałek województwa oraz minister właściwy do spraw środowiska będzie zamieszczał w Biuletynie Informacji Publicznej oprócz informacji o odpowiednich porozumieniach także informacje o osiągniętych przez porozumienia poziomach odzysku i recyklingu. Ponadto w związku z przypadkiem określonym w art. 25 ust. 10 ustawy tj. nie osiągnięcia odpowiednich poziomów odzysku i recyklingu przez porozumienie, co skutkuje obowiązkiem wniesienia opłaty produktowej, dodano w art. 25 ustawy ust. 10a, zgodnie z którym w powyższym przypadku osoba reprezentująca wprowadzających informuje ich o wysokości opłaty produktowej, do której wniesienia są obowiązani.

W związku z tym, że w myśl art. 17 ust. 2 ustawy organizacja odzysku opakowań przejmuje od przedsiębiorcy obowiązek odzysku, w tym recyklingu w odniesieniu

do określonych rodzajów opakowań, a nie do masy opakowań wprowadzonych do obrotu, zmieniono art. 33 ustawy przez usunięcie wyrazu "masy".

Przepisy wprowadzone w nowym Rozdziale 6a „Opłata recyklingowa” stanowią transpozycję dyrektywy 2015/720 w zakresie ograniczenia stosowania lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. Zgodnie z przyjętym wariantem wprowadzono odpłatność za wydanie lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego. Zgodnie z art. 40a opłatę recyklingową pobiera przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego. W związku z bezpośrednim wskazaniem w art. 40a, że opłata recyklingowa dotyczy wydania lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego (o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów), należy rozumieć, że bardzo lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego (o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów) będą zwolnione z powyższej opłaty pod warunkiem, że będą wymagane ze względów higienicznych lub oferowane jako podstawowe opakowanie żywności luzem, jeżeli takie działanie zapobiega marnowaniu żywności. Opłata recyklingowa będzie mogła stanowić całkowity koszt torby dla konsumenta albo zostanie doliczona do ceny ustalonej przez daną jednostkę handlową, wówczas ostateczna opłata ponoszona przez konsumenta będzie składała się z właściwej ceny torby oraz doliczonej do niej opłaty. W następnym art. 40b ustalono, że maksymalna stawka ww. opłaty może wynieść 1 zł za jedną sztukę lekkiej torby na zakupy z tworzywa sztucznego, natomiast rzeczywista stawka opłaty recyklingowej zostanie określona w drodze rozporządzenia.

Kolejne przepisy, wprowadzone w art. 40c – 40h, dotyczą wnoszenia opłaty recyklingowej oraz gromadzenia i przekazywania wpływów z opłat recyklingowych. Zgodnie z zaproponowanymi przepisami opłata recyklingowa będzie wnoszona na odrębny rachunek właściwego marszałka województwa. W przypadku sieci jednostek handlowych prowadzący sieć rozliczać będzie opłaty zbiorczo w odniesieniu do jednostek handlowych zlokalizowanych w obrębie danego województwa. W przypadku nie wniesienia tej opłaty w całości lub w części marszałek województwa określi wysokość należnej opłaty, a w przypadku niewykonania decyzji określającej wysokość należnej opłaty ustali także dodatkową opłatę recyklingową. Marszałek województwa będzie przekazywał wpływy z opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, z pomniejszeniem 1% wysokości tych wpływów. Kwota pomniejszona będzie stanowić dochód samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej i obsługę administracyjną systemu tych opłat.

Art. 44a zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który oferuje lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego, do prowadzenia ewidencji liczby wydawanych przez niego toreb. Powyższy przepis oraz dodawany pkt 6 w art. 45 ust. 1 ustawy wprowadzający obowiązek sprawozdawania przez sprzedawców o liczbie wydanych lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego służący realizacji obowiązku nałożonego na Polskę przepisami dyrektywy 94/62/WE, tj. obowiązku przekazywania do Komisji Europejskiej informacji dotyczących zużycia toreb na zakupy z tworzywa sztucznego.

Nowy art. 45a zobowiązuje organizację samorządu gospodarczego do złożenia rocznego sprawozdania osobno za każdego przedsiębiorcę, którego reprezentuje. Powyższe ma związek m.in. z nowym ust. 10a w art. 25 ustawy, a więc obowiązkiem informowania reprezentowanych przedsiębiorców o wysokości należnej opłaty produktowej. W stanie obecnym marszałek województwa posiadając jedno zbiorcze sprawozdanie nie może ocenić, czy obowiązani do uiszczenia opłaty przedsiębiorcy faktycznie ją wpłacili oraz czy wpłacili ją w całości.

W art. 47 dodano ust. 1a zobowiązujący weryfikatora środowiskowego do uzyskania akredytacji przez PCA w zakresie przeprowadzania audytu zewnętrznego przedsiębiorców wystawiających dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR. Ponadto w art. 48 ust. 2 wprowadzono poprawkę redakcyjną, ponieważ audytor nie przeprowadza kontroli u audytowanego przedsiębiorcy.

Dotychczasowe przepisy dotyczące audytu zewnętrznego przedsiębiorców wystawiających dokumenty DPO, DPR, EDPO lub EDPR nie przewidywały konsekwencji w przypadku wykazanych w wyniku audytu nieprawidłowości oraz administracyjnych kar pieniężnych w przypadku nieprzeprowadzenia audytu. W związku z powyższym dodano art. 50a określający tryb postępowania administracyjnego w przypadku potwierdzenia nieprawidłowości wykazanych w ramach przeprowadzonego audytu zewnętrznego. Przewidziano możliwość unieważnienia, przez marszałka województwa, dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR w przypadku potwierdzenia rażących nieprawidłowości w zakresie wystawiania tych dokumentów. W wyniku unieważnienia dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR, przedsiębiorcy posiadający takie dokumenty będą wzywani do złożenia korekty sprawozdań, co ma na celu dodatkowo zmotywować tych przedsiębiorców do przekazywania odpadów tylko rzetelnym podmiotom. W przypadku nieprzeprowadzenia audytu przez przedsiębiorcę marszałek będzie wymierzał karę i wezwie do przeprowadzenia audytu w nowym terminie. Mając na uwadze powyższe w art. 56 ust. 1 pkt 16 i 17 ustawy wskazano,

że administracyjnej karze pieniężnej podlega przedsiębiorca, który wbrew obowiązkowi nie przeprowadza rocznego audytu zewnętrznego, której wysokość, określoną w art. 57 pkt 1 ustawy, przewidziano od 20 000 do 500 000 zł. Ponadto marszałek województwa będzie miał możliwość wykreślenia z rejestru przedsiębiorcy, u którego wykazano rażące nieprawidłowości, na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

W art. 52 dodano ust. 3 umożliwiający marszałkowi województwa zobowiązanie przedsiębiorcy wprowadzającego produkty w opakowaniach do przedłożenia ewidencji o masie opakowań, w których wprowadził do obrotu produkty, w przypadku gdy złożone przez niego sprawozdanie budzi wątpliwości. Powyższe ma usprawnić skuteczność weryfikacji sprawozdań składanych przez przedsiębiorców.

Dodane w art. 53 ustępy 4a-4c stanowią upoważnienie dla marszałka województwa do unieważnienia dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w wyniku przeprowadzenia kontroli przez marszałka województwa, o której mowa w art. 53 ustawy, co jest analogicznym rozwiązaniem zaproponowanym w odniesieniu do potwierdzonego negatywnego audytu zewnętrznego.

Zmieniony art. 54 ustawy wprowadził do zakresu zadań Inspekcji Handlowej nadzór nad przestrzeganiem przepisów dotyczących lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego przez prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego. Zgodnie ze zmianą Inspekcja Handlowa będzie kontrolowała tych przedsiębiorców w zakresie obowiązku pobrania opłaty recyklingowej od nabywającego lekką torbę na zakupy z tworzywa sztucznego oraz prowadzenia ewidencji obejmującej informacje o liczbie wydanych lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. W związku z przedmiotową zmianą wprowadzono również zmiany do ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059) oraz ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.).

W art. 56 ust. 1 pkt 7 ustawy doprecyzowano przepis sankcjonujący niewykonanie obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Nowe brzmienie precyzuje, że sankcji podlega podmiot, który w danym roku nie sfinansował samodzielnie publicznych kampanii edukacyjnych lub nie przekazał środków na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

W art. 56 ust. 1 ustawy dodano pkt 10a i 10b wprowadzając karę administracyjną w przypadku, gdy przedsiębiorca zleca przekazanie odpadów opakowaniowych do odzysku i recyklingu w kraju lub poza krajem, ale zleceniobiorca nie składa wniosku o wydanie

dokumentów DPO, DPR, EDPO lub EDPR w imieniu zlecającego. W przypadku niezłożenia wniosku przez zleceniobiorcę, przedsiębiorca zlecający przekazanie odpadów opakowaniowych do odzysku lub recyklingu nie miał możliwości uzyskania ww. dokumentów. W art. 57 ustawy określono wysokość tej kary w przedziale od 5.000 zł do 500.000 zł.

W związku z transpozycją dyrektywy w zakresie lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego przewidziano w art. 56 ust. 1 pkt 10c ustawy administracyjną karę pieniężną dla prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego, którzy nie pobierają opłaty recyklingowej, ustalając wysokość tej kary w art. 57 pkt 3 ustawy w przedziale od 500 zł do 20.000 zł. Ponadto w art. 56 ust. 1 pkt 15 przewidziano karę tej samej wysokości w przypadku nie prowadzenia lub prowadzenia niezgodnie ze stanem rzeczywistym ewidencji obejmującej informacje o liczbie wydanych lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego. Do tego samego przedziału wysokości kar dodano przypadki przewidziane w art. 56 ust. 1 pkt 11 i 12, a więc prowadzenie przez jednostkę handlową dystrybucji produktów w opakowaniach wprowadzonych przez przedsiębiorcę, który nie uzyskał wpisu do rejestru oraz nieprzekazywanie klientom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w stosunku do produktów znajdujących się w ofercie jednostki handlowej. Poprzednio przewidziana kara od 5000 do 500 000 zł jest zbyt wysoka, zwłaszcza w przypadku małych jednostek handlowych.

Przepis przejściowy w art. 79a związany jest z ograniczeniem sprzedaży produktów w opakowaniach jedynie do tych, które zostały wprowadzone przez podmioty zarejestrowane w rejestrze. Proponowany przepis uwzględnia przypadek, w którym przedsiębiorca wprowadził do obrotu produkty w opakowaniach przed ostateczną datą uzyskania wpisu do rejestru, ale po tej dacie wprowadzający nie wywiązał się z obowiązku rejestracji. Zaproponowany przepis umożliwi sprzedaż pozostających na rynku takich produktów bez finansowej odpowiedzialności jednostki handlowej.

Zmiana załącznika nr 1 ustawy ma celu dostosowanie wymienionych w nim rodzajów opakowań do załącznika III do dyrektywy 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych. W związku z powyższym w tabeli znajdującej się w załączniku nr 1 dodano do pozycji 4 rodzaj opakowań – opakowania z pozostałych metali. Opakowania te dotychczas były rozliczane przez przedsiębiorców pod pozycją „pozostałe opakowania”.

Zmiana załącznika nr 2 ustawy polega na modyfikacji wzorów do obliczania wysokości należnej opłaty produktowej z tytułu niewykonania obowiązku odzysku i

recyklingu odpadów opakowaniowych. Nowe wzory uwzględniają obowiązek nałożony na organizację odzysku opakowań w art. 20 ust. 4, tj. rozliczenia w osiągniętym poziomie łącznego odzysku i recyklingu odpowiedniej masy odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych.

Zmiana ustawy z dnia 15 lutego 1995 r. o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy z dnia 26 lipca 1991 o podatku dochodowym od osób fizycznych ma na celu wyłączenie z kosztów uzyskania przychodów dodatkowej opłaty recyklingowej. Powyższe wyłączenie jest analogicznym do już zawartego w powyższych ustawach wyłączenia dodatkowej opłaty produktowej.

Zmiany wprowadzone w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej umożliwiają Inspekcji przeprowadzanie kontroli przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego w zakresie prowadzenia ewidencji o ilości wydanych lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego oraz pobierania opłaty recyklingowej. Ponadto w dodawanych przepisach uwzględniono zadania kontrolne Inspekcji wynikające z art. 41 i art. 42 ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (dotyczące kontroli wprowadzających produkty w opakowaniach w zakresie art. 41 i przedsiębiorców prowadzących jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego w zakresie art. 42). Zadania Inspekcji Handlowej w zakresie kontroli przestrzegania przepisów dotyczących lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego oraz pobierania opłaty recyklingowej będą finansowane ze środków NFOŚiGW (z wykorzystaniem instrumentu rezerwy celowej, o której mowa w art. 410c ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska). Zgodnie z art. 58 ust. 2 obowiązującej ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi Inspekcja Handlowa mogła nakładać karę za nieprzestrzeganie art. 41, 42 i 43 ust. 1 ww. ustawy, natomiast w ustawie o Inspekcji Handlowej nie znalazło się odpowiednie upoważnienie do przeprowadzania kontroli w tym zakresie.

Zmiany wprowadzone w ustawie – Prawo ochrony środowiska umożliwiają kwalifikowanie wpływów z opłat recyklingowych i dodatkowych opłat recyklingowych jako przychodów zobowiązania wieloletniego odpadowego, w ramach którego NFOŚiGW przeznaczają środki na cele określone w art. 401c ust. 9, w tym w szczególności na dofinansowanie przedsięwzięć i zadań związanych z gospodarowaniem odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukacją ekologiczną. W ramach ww. zobowiązania wieloletniego będą też finansowane zadania realizowane przez Inspekcję Handlową związane z prowadzeniem kontroli przestrzegania przepisów art. 40a, i art. 44a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Ponadto zmiana brzmienia pkt. 8a w art. 401 ust. 7 wynika ze zmiany sposobu przekazywania środków za publiczne kampanie edukacyjne w zmienianym art. 19 projektu ustawy.

Uchylenie ust. 2 i 3 w art. 14 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1413, ze zm.) ma na celu rezygnację z corocznej indeksacji w drodze obwieszczenia maksymalnych stawek opłat produktowych. Indeksacja dokonywana jest planowanym wskaźnikiem inflacji i przy niskiej inflacji oraz znacznie niższych od maksymalnych stawek obowiązujących w danym okresie, które są określone w drodze rozporządzenia przez Ministra Środowiska, indeksacja maksymalnych stawek nie znajduje uzasadnienia. W związku z powyższym zmieniono brzmienie art. 14 ust. 1 pkt 8 – 10 podając maksymalne stawki opłat dla poszczególnych produktów, które zostaną określone w obwieszczeniu Ministra Środowiska w sprawie wysokości maksymalnych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów na rok 2017. Ponadto zmiany wprowadzone w ust. 3 wprowadzają rozwiązania analogiczne do tych w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi w zakresie obliczania poziomów odzysku i recyklingu, są to zmiany doprecyzowujące.

Zmiany wprowadzone w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach mają na celu m.in. wprowadzenie obowiązku sporządzania rocznego sprawozdania o liczbie wydanych lekkich toreb na zakupy z tworzywa sztucznego przez jednostki handlu detalicznego lub hurtowego (art. 73 ust. 1 pkt 2a, art. 73 ust. 2 pkt 2 lit. h, art. 76 ust. 1 pkt 3 oraz art. 237d) oraz przekazania przez marszałka województwa zbiorczego sprawozdania Ministrowi Środowiska oraz Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (art. 237e). W związku z konstrukcją przepisów dotyczących sprawozdawczości (art. 73 ust. 2 pkt 1 lit. a) w art. 49, art. 50 i art. 52, dotyczących wpisu do rejestru, dodano przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego oferujących lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego.

W nowych przepisach w art. 74 ust. 1b oraz w art. 237b ust. 2a i 2b uwzględniono organizację samorządu gospodarczego zobowiązując ją do złożenia rocznego sprawozdania w imieniu reprezentowanych podmiotów. W związku z tą zmianą dodano odpowiednie przepisy dotyczące wpisu ww. osoby do rejestru, tj. w art. 50 ust. 6 i 7 oraz w art. 52 lit. g. Powyższe zmiany mają związek z wprowadzonymi niniejszą ustawą art. 25 ust. 10a oraz art. 45a do ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Ponadto w art. 237b ust. 3 umożliwiono organizacji odzysku opakowań złożenie sprawozdania o wykonaniu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych

za wprowadzającego produkty w opakowaniach, od którego organizacja przejęła ten obowiązek. W obecnym stanie prawnym organizacja odzysku może złożyć sprawozdanie zawierające wszystkie informacje wymienione w art. 237b ust. 1 pkt 1 i 2, z wyjątkiem informacji o wykonaniu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r. z wyjątkiem przepisów dotyczących poboru opłaty recyklingowej, w związku z tym, że dyrektywa 2015/720 wskazuje na obowiązek wprowadzenia opłaty najpóźniej do dnia 31 grudnia 2018 r.

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej, umowami międzynarodowymi, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, w tym umowami z zakresu ochrony praw człowieka, oraz prawodawstwa organizacji i organów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest członkiem.

Projekt ustawy zawiera przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) z tego względu podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Przepisy ustawy podlegają notyfikacji zgodnie z przepisami art. 15 ust. 7 i art. 39 ust. 5 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, które zobowiązują państwa członkowskie do powiadomienia Komisji Europejskiej i innych państw członkowskich o projektowanych przepisach ustanawiających wymóg przyjęcia przez usługodawcę określonej formy prawnej, wymogi dotyczące własności akcji w spółce oraz wprowadzających ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacji.

Projekt ustawy znajduje się w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów.